

Romantiken är död. Längre leve utbytbarheten.

"Vi var kanske inte superbra som kärlekspar, men vi är världens bästa vänner."

Varför är det så svårt för många, kanske särskilt för unga människor, med kärleksrelationer i dag?

Göteborgsregissören **Lina Maria Mannheimer** ville undersöka vad som händer med våra relationer när sökandet efter en partner blir digitalt på en gränslös ultraliberal marknad, det som nätdejting innebär.

Hon får kontakt med **Edvin**, 20, och **Naomi**, 22, som hon först vill följa var för sig. Omständigheter gör dock att Edvin och Naomi möts och Edvin blir hopplöst förälskad i henne. Till en början är Naomi med på noterna, men plötsligt svalnar hennes intresse.

Filmen *Parning* blev därmed något annat än vad Lina Maria Mannheimer hade tänkt. Den är rapp, väldigt digital i klippningen i och med att vi får följa med i chattar, i Skype-samtal, i önskan om bekräftelser genom likes. Den hoppar snabbt i tiden under ett helt år. Det finns en igenkänning i den olyckliga kärleken, att älska någon obesvarat och att vilja göra allt för att få den andres blick. Edvin erbjuder sig att stå ensam ute på gården och grilla maten när Naomis födelsedagskalas pågår inne i en lägenhet en bit bort. Han köper extra mat och grillkol när det som finns inte räcker. Han städar lägenheten efter festen, han slänger soporna... och Naomi ser hans försök och hon tycker förstås om honom, men vad kan hon göra?

Samtidigt finns en nihilism i förhållande till intimitet. När Naomi säger att hon har fått sperma i ögat efter en Tinder-dejt är obehaget hon känner snarare att det fortfarande svider

lite i ögat, inte att hon alltför snabbt har bytt kroppsvätskor med en i raden av partners som alla blir ersatta av någon annan. Precis som hon själv. Hon är uppenbart upprörd när hon känner att hon inte betraktas som "good enough". Ett av Naomis nyårslöften 2017 var att inte ligga med någon när det inte känns bra.

Ungdomar uppmuntras till att experimentera och utforska, men vad gör det med en människa att ständigt bli utbytt? Att aldrig kunna välja någon framför alla andra? Att aldrig bli vald? Den psykiska ohälsan bland unga är numera dubbelt så stor som för bara tio år sedan, vilket förvisso har flera orsaker, men det finns sociologer och psykologer som förutom skruvade ideal lyfter fram att den oändliga tillgången till potentiella partners väcker en medvetenhet om och stress över att varje val vi gör snarare innebär en förlust av så många andra möjligheter. Hur kan vi känna oss nöjda då?

Det bränner till när Edvin sitter vid sin dator och gråter, han sväljer, men kan inte hindra tårarna. När han mötte Naomi var han oskuld. Men det lossnar även för honom så småningom. Han flyttar till Singapore för ett jobb och har som mål att ligga med åtminstone tre tjejer där och konstaterar snart att det gick snabbt tack vare Tinder-appen. Man kan träffa vem som helst, var som helst, när som helst.

Kanske är frågan i inledningen felställd. Snarare är den, *varför är det så lätt för många, kanske särskilt för unga människor, med kärleksrelationer i dag?* Ändå är det Naomi som Edvin längtar efter och han stryker ett pekfinger längs hennes arm på bildskärmen när de videochattar.

Filmen är givetvis underhållande, Edvin och Naomi är roliga och de besitter en naturlig digital kompetens. De agerar inte utifrån sitt eget perspektiv utan så som det ser ut på skärmen. Men filmen väcker också många tankar. Exempelvis om det måste avfärdas som moraliserande att påstå att upprepad ombytlig intimitet inte är hälsosamt för någon av partnererna?

Ska den som blir sårad eller den som kanske betraktar intimitet som åtminstone någorlunda heligt och exklusivt, bara "växa upp" och sluta vara en sådan mes? I dagens debatt om hederskulturers olika gräsliga uttryck, är det detta snabba, omväxlande dejtande vi vill befria till?

Edvin och Naomi betraktar sig som världens bästa vänner och verkar ha hur roligt som helst ihop, men de var inte superbra som kärlekspar. Varför inte? Kanske för att ett kärlekspar behöver kunna välja bort alla andra om relationen ska vara meningsfull och hur ska vi kunna göra det när vi kan träffa vem som helst, var som helst, när som helst?

Hans P. A. Karlsson

Parning

Regissör: Lina Maria Mannheimer